Lietas Nr. 12390002910
Lietas arhīva Nr. SKK-0260-15

LĒMUMS

Rīgā 2015.gada 2.jūnijā

Latvijas Republikas Augstākā tiesa šādā sastāvā:

tiesnese A.Nusberga
tiesnese A.Branta

tiesnese I.Radzeviča

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzību par Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu un

k o n s t a t ē j a

Ar Tukuma rajona tiesas 2013.gada 25.jūnija spriedumu

/A.J./, /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu desmit minimālo mēnešalgu apmērā, tas ir, 2845,74 *euro* (2000 lati).

No /A.J.//Nosaukums/ novada domes labā piedzīti 40 631,27 *euro* (28 555,82 lati).

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /A.J./ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka viņš, būdams valsts amatpersona, izdarīja tīšas darbības, ļaunprātīgi izmantojot dienesta stāvokli, un šīs darbības izraisījušas smagas sekas.

Noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos pirmās instances tiesas konstatētos apstākļos.

/A.J./, būdams valsts amatpersona – /Nosaukums/ rajona padomes izpilddirektors, ļaunprātīgi izmantojot savu dienesta stāvokli, laika periodā no 2009.gada 19.novembra līdz 28.decembrim, tīši ignorējot likumā „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā" noteikto, izdeva rīkojumus par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar /Nosaukums/ rajona padomes darbiniekiem, prettiesiski liekot izmaksāt atlaišanas pabalstus kopsummā 40 631,27 *euro* (28 555,82 lati), kas izraisīja smagas sekas /Nosaukums/ novada domei, jo nepamatoti tika izlietoti pašvaldības budžeta līdzekļi, kurus būtu iespējams novirzīt citu pašvaldības funkciju īstenošanai.

Šādas /A.J./ darbības pirmās instances tiesā kvalificētas pēc Krimināllikuma 318.panta otrās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam).

Izskatījusi lietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /A.J./ apelācijas sūdzību, Zemgales apgabaltiesa ar 2013.gada 5.septembra spriedumu atcēla Tukuma rajona tiesas 2013.gada 25.jūnija spriedumu.

/A.J./ atzīts par nevainīgu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 318.panta otrās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) un attaisnots.

/Nosaukums/ novada domes kaitējuma kompensācijas pieteikums 40 631,27 *euro* (28 555,82 latu) apmērā noraidīts.

Atcelts arests /A.J./ automašīnai BMW 320, valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/, un nekustamajam īpašumam Engures novada Smārdes pagasta

/Nosaukums A/, kadastra Nr./numurs A/.

Par apelācijas instances tiesas spriedumu kasācijas protestu bija iesniedzis Zemgales tiesas apgabala prokuratūras prokurors Z.Meija, bet kasācijas sūdzību bija iesniegusi /Nosaukums/ novada dome.

Izskatot lietu kasācijas kārtībā, Augstākā tiesa ar 2014.gada 27.marta lēmumu Zemgales apgabaltiesas 2013.gada 5.septembra spriedumu atcēla un lietu nosūtīja jaunai izskatīšanai Zemgales apgabaltiesā.

Apelācijas instances tiesas sēdē prokurors, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 461.,462.pantu, grozīja /A.J./ celto apsūdzību, samazinot nodarītā mantiskā kaitējuma apmēru.

Atkārtoti izskatot lietu apelācijas kārtībā, Zemgales apgabaltiesa ar 2015.gada 20.janvāra spriedumu atcēla Tukuma rajona tiesas 2013.gada 25.jūnija spriedumu.

/A.J./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu 7 minimālo mēnešalgu apmērā, tas ir, 1992,02 *euro* (1400 lati).

No /A.J.//Nosaukums/ novada domes labā piedzīta kaitējuma kompensācija 31084,99 *euro* (21846,66 lati).

Ar Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu, atkārtoti izskatot lietu apelācijas kārtībā, /A.J./ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka viņš, būdams valsts amatpersona, izdarīja tīšas darbības, ļaunprātīgi izmantojot dienesta stāvokli, un šīs darbības izraisījušas smagas sekas.

Noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apelācijas instances tiesas konstatētos apstākļos.

/A.J./, būdams valsts amatpersona – /Nosaukums/ rajona padomes izpilddirektors, ļaunprātīgi izmantojot savu dienesta stāvokli, laika periodā no 2009.gada 19.novembra līdz 28.decembrim, tīši ignorējot likumā „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā" noteikto, izdeva rīkojumus par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar /Nosaukums/ rajona padomes darbiniekiem, prettiesiski liekot izmaksāt atlaišanas pabalstus kopsummā 31 084,99 *euro* (21 846,66 lati), kas izraisīja smagas sekas /Nosaukums/ novada domei, jo nepamatoti tika izlietoti pašvaldības budžeta līdzekļi, kurus būtu iespējams novirzīt citu pašvaldības funkciju īstenošanai.

Šādas /A.J./ darbības apelācijas instances tiesā kvalificētas pēc Krimināllikuma 318.panta otrās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam).

Par Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu kasācijas sūdzību iesniedzis apsūdzētais /A.J./. Viņš lūdz atcelt Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Zemgales apgabaltiesā.

Apsūdzētais /A.J./ norāda, ka apelācijas instances tiesas 2015.gada 20.janvāra spriedums neatbilst Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 512.panta pirmās daļas, 564.panta ceturtās daļas nosacījumiem.

Kasācijas sūdzībā apsūdzētais /A.J./ norāda, ka apelācijas instances tiesa izdarījusi nepamatotus secinājumus par viņa vainīgumu Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un tādējādi pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 574.panta 2.punktā paredzēto pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa nav vērtējusi, ka lietā pastāv šaubas, kuras nav iespējams novērst un kuras atbilstoši Kriminālprocesa likuma 19.panta trešajai daļai vērtējamas par labu apsūdzētajam. Apsūdzētais /A.J./ norāda, ka, izvērtējot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, bija jāpievērš uzmanība viņa un viņa aizstāvja argumentiem un norādēm, ka apsūdzībā norādītajā periodā un laikā līdz 2012.gadam likumu skaidrojumi un arī tiesu spriedumi par atlaišanas pabalstiem sakarā ar pašvaldību reorganizāciju bija pretrunīgi, tajā skaitā ar tādu pašu tiesību normu izpratni kā viņam. Tikai 2012.gadā ir „izkristalizējies tas pamatviedoklis, uz ko norāda tiesa kā manu vainas pierādījumu".

Apsūdzētā /A.J./ ieskatā, apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 129.panta nosacījumus, jo spriedumā atsaukusies uz neattiecināmu pierādījumu, tas ir, uz /Nosaukums/ rajona padomes izpilddirektora /A.J./ 2009.gada 19.novembra rīkojumu Nr.88-0 par /Nosaukums/ rajona sporta padomes priekšsēdētāja /I.M./ atlaišanu, kuram ar šo rīkojumu Nr.88-0 izmaksāts atlaišanas pabalsts viena mēneša vidējās izpeļņas apmērā, atbilstoši apsūdzības norādītajiem normatīvajiem aktiem.

Kasācijas sūdzībā apsūdzētais /A.J./ norāda, ka apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 318.panta otro daļu un pieļāvusi

Krimināprocesa likuma būtiskus pārkāpumus Krimināprocesa likuma 575.panta trešās daļas izpratnē.

Kasācijas sūdzībā apsūdzētais /A.J./ norāda, ka viņa darbībās nav saskatāms Krimināllikuma 318.panta otrās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) noziedzīgā nodarījuma sastāvs, jo viņš precīzi ievērojis savas tiesības un pienākumus, kā arī normatīvos aktus, kas noteica /Nosaukums/ rajona padomes darbību laika periodā no 2009.gada 1.jūlija līdz 31.decembrim, un nav nodarījis pašvaldību reorganizācijas norisē zaudējumus /Nosaukums/ novada domei.

/A.J./ ieskatā, apelācijas instances tiesa, pamatojot amatpersonas statusu, atsaukusies uz novecojušiem iekšējiem rajonu padomes amatu aprakstiem, kā arī nepamatoti norādījusi, ka viņš pieļāvis tīšu likuma pārkāpumu. Viņam, /A.J./, nebija prettiesiska mērķa un nebija nodoma ļaunprātīgi izmantot savu dienesta stāvokli nelikumīgu darbību veikšanai un kaitējuma nodarīšanai.

Apsūdzētā ieskatā, tiesa rīkojusies pretēji Krimināprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punktā noteiktajam, jo nav norādījusi, kāpēc noraida iebildumos un apelācijas sūdzībā norādītos pierādījumus par normatīvajiem aktiem, kuri regulēja viņa kā /Nosaukums/ rajona padomes izpilddirektora rīcību. Iebildumos un apelācijas sūdzībā norādītie normatīvie akti, saskaņā ar kuriem viņš rīkojās, pierāda, ka viņš nav vainojams inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā. Kasācijas sūdzībā /A.J./ norāda, ka Darba likuma pirmajā pantā noteikts, ka darba tiesiskās attiecības regulē Latvijas Republikas Satversme, Latvijai saistošas starptautiskās tiesību normas, šis likums un citi normatīvie akti, kā arī darba koplīgums un darba kārtības noteikumi.

Apsūdzētā /A.J./ ieskatā, tiesa ignorējusi viņa iebildumus par to, ka ar pabalstu izmaksu zaudējums /Nosaukums/ novada domei nav nodarīts, jo rajona padomes budžets tika tērēts atbilstoši deputātu pieņemtajiem lēmumiem un saskaņā ar budžeta izlietojuma mērķiem.

Lietā paskaidrojumus sakarā ar apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzību iesniedzis /Nosaukums/ novada domes priekšsēdētājs /E.L./. Viņš norāda, ka /Nosaukums/ novada dome nepiekrīt apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem un lūdz apelācijas instances tiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu atstāt negrozītu.

Paskaidrojumos norādīts, ka nav pamatots kasācijas sūdzībā izteiktais viedoklis, ka pēc 2009.gada 1.jūlija rajona pašvaldība nevis vadīja, bet koordinēja padomes pieņemto lēmumu izpildi. Rajona pašvaldību reorganizācijas likuma 10.panta pirmā daļa nosaka, ka pēc rajona padomes kā vēlētas institūcijas pilnvaru izbeigšanās rajona pašvaldība turpina pastāvēt kā publisko tiesību juridiskā persona līdz 2009.gada 31.decembrim. /A.J./ laikā no 2009.gada 1.jūlija līdz 31.decembrim bija /Nosaukums/ rajona pašvaldības administrācijas vadītājs, kas vadīja /Nosaukums/ rajona padomes kolektīvu, deva tiešus un saistošus rīkojumus darbiniekiem, varēja darbiniekus pieņemt darbā, atbrīvot no darba, disciplināri sodīt. Ministru kabineta 2008.gada 2.septembra noteikumu Nr.713 „Rajona pašvaldības reorganizācijas kārtība" 21.punkts noteic, ka rajona pašvaldības administrācija nodrošina tās reorganizācijas plānā noteiktās pašvaldības darbu.

Paskaidrojumu sniedzēja ieskatā, par argumentu pieciem izdotajiem prettiesiskajiem

rīkojumiem nevar būt apstāklis, ka 2009.gada janvārī Tukuma rajona padomes deputāti apstiprināja 2009.gada rajona padomes budžetu un budžeta atlikums 2009.gada rudenī bija pietiekami liels, lai varētu izmaksāt atbrīvošanas pabalstus pretēji likumā noteiktajam apmēram.

Turklāt /Nosaukums/ novada dome rajona budžeta pārpalikumu apsūdzētā tīšu noziedzīgu darbību rezultātā saņēma samazinātā apjomā, tādēļ tie ir zaudējumi, jo ekonomiskās regresijas laikā katrs lats, kas neienāca budžetā, bija ļoti nepieciešams pašvaldības autonomo funkciju veikšanai.

Augstākā tiesa atzīst, ka Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzība noraidāma.

Kasācijas instances tiesa atzīst, ka, izskatot lietu atkārtoti, apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumus vai Krimināprocesa likuma būtiskus pārkāpumus šā likuma 574., 575.panta izpratnē, tāpēc sprieduma atcelšanai vai grozīšanai nav tiesiska pamata.

No apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzības redzams, ka viņš kasācijas sūdzībā atkārtojis apelācijas sūdzībā un apelācijas instances tiesas sēdē izteiktos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa, atkārtoti izskatot lietu, ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi. Augstākās tiesas ieskatā, apsūdzētā /A.J./ norāde kasācijas sūdzībā uz Krimināprocesa likuma 19., 129.panta pārkāpumiem ir saistītas ar vēlmi kasācijas instances tiesā no jauna izvērtēt pierādījumus un tiesas konstatētos lietas faktiskos apstākļus, lai panāktu apelācijas instances tiesas 2015.gada 20.janvāra sprieduma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ. Kasācijas instances tiesa atzīst, ka tiesas izmeklēšana apelācijas instances tiesā, atkārtoti iztiesājot lietu, veikta Krimināprocesa likuma 562.panta pirmajā daļā norādītajā apjomā un ietvaros.

Atbilstoši Krimināprocesa likuma 569.panta pirmajai un trešajai daļai kasācijas instances tiesa lietu pēc būtības neizskata, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Lietu pēc būtības izskata pirmās instances tiesa, un ja iesniegts apelācijas protests vai apelācijas sūdzība, arī apelācijas instances tiesa.

Atbilstoši Krimināprocesa likuma 23.panta nosacījumiem krimināllietās tiesu spriež tiesa, tiesas sēdēs izskatot un izlemjot pret personu celto apsūdzību pamatotību, attaisnojot nevainīgas personas vai atzīstot personas par vainīgām noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un nosakot valsts institūcijām un personām obligāti izpildāmu krimināltiesisko attiecību noregulējumu, kas, ja nepieciešams, izpildāms piespiedu kārtā.

Krimināprocesa likuma 511.panta otrā daļa noteic, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Krimināprocesa likuma 512.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Savukārt Krimināprocesa likuma 564.panta ceturtajā daļā noteikts, ka apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā jānorāda apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Augstākā tiesa konstatē, ka apelācijas instances tiesas 2015.gada 20.janvāra spriedums atbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512., 527., 564.panta prasībām. Apelācijas instances tiesas spriedumā izvērtēti lietā iegūtie un pārbaudītie pierādījumi, un tiesas atzinumi pamatoti ar šiem pierādījumiem. Pierādījumi vērtēti to kopumā un savstarpējā sakarībā. Apelācijas instances tiesa atzinusi iegūtos pierādījumus par attiecināmiem, pieļaujamiem, ticamiem un pietiekamiem /A.J./ vainīguma konstatēšanai Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Kasācijas instances tiesa nekonstatē Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā apelācijas instances tiesā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas 2015.gada 20.janvāra sprieduma atcelšanai.

Kriminālprocesa likuma 520.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa taisa notiesājoš u spriedumu, ja iztiesāšanas gaitā apsūdzētā vaina noziedzīgā nodarījumā ir pierādīta.

Kriminālprocesa likuma 527.panta otrajā daļā ir norādītas prasības notiesājoša sprieduma motīvu daļai.

Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzēta atbildība par valsts amatpersonas izdarītām tīšām darbībām, ļaunprātīgi izmantojot dienesta stāvokli, ja tās izraisījušas smagas sekas vai ja tās izdarītas mantkārīgā nolūkā.

Kasācijas instances tiesa nesaskata pamatojuma kasācijas sūdzībā norādītajiem iebildumiem par nepareizu Krimināllikuma 318.panta otrās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) piemērošanu, kvalificējot apsūdzētā /A.J./ darbības. Apsūdzētā norāde, ka viņš nav bijis amatpersona un nav pieļāvis tīšu likuma pārkāpumu, ir tikai apsūdzētā /A.J./ subjektīvais viedoklis. Apelācijas instances tiesas notiesājoša sprieduma aprakstošajā daļā norādīti konkrēti normatīvie akti, kuri apsūdzētajam /A.J./ kā amatpersonai bija jāievēro, bet kuru prasības viņš nav ievērojis.

Apelācijas instances tiesa ir konstatējusi visas Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes apsūdzētā /A.J./ darbībās.

Kā redzams no Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra sprieduma, apelācijas instances tiesa atzina, ka /A.J./ bija reorganizējamās /Nosaukums/ rajona padomes izpilddirektors, un tāpēc viņš uzskatāms par valsts amatpersonu Krimināllikuma 316.panta pirmās daļas izpratnē. Apelācijas instances tiesa arī secinājusi, ka pirmās instances tiesā nav apstrīdēts fakts, ka 2009.gadā apsūdzētā darbību regulēja un viņa pienākumos ietilpa rīkoties atbilstoši apsūdzībā norādītajiem normatīvajiem aktiem. /A.J./ bija tiesības izdot rīkojumus padomes pārvaldes darbiniekiem, kā arī /Nosaukums/ rajona padomes noteiktajā kārtībā un ietvaros rīkoties ar rajona padomes mantu un finanšu resursiem tajā skaitā lemt jautājumus par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar /Nosaukums/ rajona padomes darbiniekiem.

Apelācijas instances tiesa spriedumā konstatējusi, ka /A.J./ apzināti nepildīja likuma „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā" (likuma redakcijā, kas bija spēkā no 2009.gada 29.jūnija līdz 2010.gada 1.janvārim) prasības. Apelācijas instances tiesa pamatoti atzinusi, ka /A.J./ bija zināms, ka atbrīvotajiem darbiniekiem pabalsti jāizmaksā, ievērojot minētā speciālā likuma nosacījumus.

Apelācijas instances tiesa spriedumā atzinusi, ka faktu, ka /A.J./ apzināti nepildīja minētā speciālā likuma prasības pierāda liecinieku /J.S./, /S.S./ liecības pirmās instances tiesā, liecinieku /A.V./, /M.R./, /E.L./, /G.R./ liecības apelācijas instances tiesas sēdē, Finanšu ministrijas, Saeimas Juridiskā biroja rakstveidā sniegtā informācija /Nosaukums/ rajona padomei par izmaksājamo atlaišanas pabalstu apmēriem.

Kasācijas instances tiesa atzīst, ka attiecībā pret Darba likumu likums „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā" ir speciālais likums. Atbilstoši Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta sestās daļas 2.punktā noteiktajam, ja konstatē pretrunu starp vienāda juridiska spēka vispārējo un speciālo tiesību normu, vispārējo tiesību normu piemēro tiktāl, ciktāl to neierobežo speciālā tiesību norma. Kasācijas instances tiesa norāda, ka koplīgums bija /Nosaukums/ rajona padomes iekšējs normatīvs akts.

Apelācijas instances tiesa spriedumā norādījusi, ka 2009.gada 12.jūnija likuma „Grozījumi likumā par Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā", kas stājās spēkā 2009.gada 29.jūnijā, 11.punktā noteikts, ka valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām un darbiniekiem, kuriem atlaišanas pabalsts izmaksājams saskaņā ar Darba likuma 112.pantu, atlaišanas pabalsts izmaksājams šādā apmērā:

1) 0,95 mēneša vidējo izpeļņu apmērā, ja amatpersona (darbinieks) pie attiecīgā darba devēja bijusi nodarbināta mazāk nekā piecus gadus;
2) viena mēneša vidējās izpeļņas apmērā, ja amatpersona (darbinieks) pie attiecīgā darbinieka nodarbināts vairāk nekā piecus gadus.

Kasācijas instances tiesas ieskatā, apelācijas instances tiesa pareizi atzinusi, ka tiesai nav šaubu par to, ka apsūdzētajam /A.J./, izdodot rīkojumus par apsūdzībā norādītajiem darbiniekiem, bija jāievēro likums „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā".

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 128.panta otrās daļas nosacījumiem, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Kasācijas instances tiesa norāda, ka pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība apsūdzētā vainīgumam, kuru izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kura izskata lietu pēc būtības.

Augstākā tiesa atzīst par nepamatotiem apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzībā norādītos argumentus, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 527.panta nosacījumus.

Augstākā tiesa norāda, ka apelācijas instances tiesa, atkārtoti iztiesājot lietu, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 527.panta pirmajai daļai ir sniegusi par pierādītu atzītā noziedzīgā nodarījuma aprakstu un atzinusi, ka apsūdzētā darbības atbilst Krimināllikuma 318.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvam. Noziedzīga nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp notikušā noziedzīgā nodarījuma faktiskajām pazīmēm, nodarījuma aprakstu, un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva jeb juridiskajām pazīmēm.

Pamatots ir apelācijas instances tiesas secinājums, ka /Nosaukums/ novada domes pieprasītā kaitējuma atlīdzība 31084,99 *euro* (21846,66 lati) ir pierādīta ar spriedumā analizētajām cietušā pārstāvja, liecinieku liecībām un rakstveida pierādījumiem lietā.

Augstākā tiesa atzīst, ka, ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa, izskatot lietu atkārtoti, nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumu un Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus šā likuma 574., 575.panta izpratnē.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585., 587.pantu, Augstākā tiesa

n o l ē m a

Atstāt negrozītu Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 20.janvāra spriedumu, bet apsūdzētā /A.J./ kasācijas sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese A.Nusberga

Tiesnese A.Branta

Tiesnese I.Radzeviča